

ΩΣΤΙΩΝΕΙΛΛΗ

ΤΟΠΙΟΥ
ΑΣΤΙΚΗΣ
ΥΠΑΡΞΗΣ

Τώρα που η επερχόμενη εξέγερση πλησιάζει, η δημοκρατία οπλίζει τους πιο αδίστακτους μηχανισμούς της απέναντι στην οργή μας. Καταστολή των διαδηλώσεων, συλληφτείς αγωνιστών με ανεπαρκείς κατηγορίες, ποινικοποίηση κάθε ανατρεπτικής δράσης και σκέψης, θεσμοθέτηση της κοινωνικής ρουφιανιάς.

Τρεις δεκαετίες εκμετάλλευση του φτηνού εργατικού δυναμικού των μεταναστών από τα ντόπια αφεντικά, μια ζωή μέσα στην ανασφάλεια και τον φόβο. Και τώρα, ήρθε η ώρα να επιτελέσουν τον τελευταίο τους ρόλο: αυτόν του αποδιοπομπάιου τράγου.

Αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους. Καθημερινή άρνηση ενάντια στη διάχυτη ρουφιανιά και καταστολή.

Περικοπές μισθών και μείωση προσωπικού στα δημόσια νοσοκομεία. Παράλληλα, αρχίζει να λειτουργεί η κοστοποίηση των επισκέψεων (από 5 ευρώ ανά επίσκεψη) και των διαγνωστικών εξετάσεων (μέχρι και 80 ευρώ).

Η ζωή, δεν είναι και δεν μπορεί να γίνει εμπόρευμα. Ελεύθερη πρόσβαση στο σύστημα "δημόσιας" περίθαλψης. Αλληλεγγύη στον αγώνα των γιατρών και των εργαζομένων στον κλάδο της υγείας.

Η επίθεση στο θεσμό της εργασίας είναι συνολική. Η μείωση μισθών και συντάξεων σε συνδυασμό με τις μαζικές αποιλύσεις και το πάγωμα προσλήψεων συνθέτουν ένα σκηνικό γενικευμένης επισφάλειας. Ταυτόχρονα, τα επίσημα συνδικάτα, με κορυφαία την ΓΣΕΕ, πειτουργούν ως δεκανίκια του κράτους και των αφεντικών.

Η Αυτοοργάνωση των εργατών, το σαμποτάζ στην παραγωγή, τα αυτόνομα από-τα-κάτω σωματεία, η δημιουργία κοινωνικοποιημένων δομών παραγωγής, ο αγώνας απέναντι στα αφεντικά και η αλληλεγγύη των εργαζομένων, εντός των εργασιακών χώρων θα δομήσουν τις συνθήκες για τη μαζική και ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στην υποβάθμιση των ζωών μας.

Οι καταπεσμένοι δεν γνωρίζουν σύνορα και πατρίδες, γιατί εθνικό είναι το συμφέρον των αφεντικών.

Συνεχόμενες αυξήσεις σε εισιτήρια στον ΟΣΕ, το μετρό και τα λεωφορεία, καθώς και στα πρόστιμα. Εταιρίες security, παρέα με τους γραφικούς ελεγκτές, επιβάλλουν με πρωτοφανή βιαιότητα την ομαλή λειτουργία των παραπάνω.

Μαζική, συλλογική άρνηση πληρωμής στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και τα διόδια. Σαμποτάζ στα ακυρωτικά μηχανήματα. Αλληλεγγύη μεταξύ των επιβατών σε ενδεχόμενη επίθεση από ελεγκτικούς μηχανισμούς.

Από τα πάνω έπειχος των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας, με στόχο τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης, Κανάλια και τύπος, διαμορφώνουν καθημερινά τις συνειδήσεις μας αναπαράγοντας το πόγι της εξουσίας και τη ροή της κανονικότητας.

Ριζικές αιλιαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα. Αργή μα σταθερή ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, επιβολή διδάκτρων, εντατικοποίηση των σπουδών, επίθεση στην φοιτητική μέριμνα (πέσχη, εστίες), κατάργηση του ασύλου,

Ενημέρωση από δομές αντιπροφόρησης. Πάρε την ενημέρωση στα χέρια σου:
<http://athens.indymedia.org/>
<http://planet.squat.gr/>
<http://www.radio-revolt.org/>
<http://www.143lam.org/>
<http://www.radio98fm.org/>

Συμμετοχή στις συνελεύσεις σχολών, καταλήψεις σε σχολεία και σχολές, αυτοοργάνωση των φοιτητών εκτός των παραταξιακών περιφράξεων, άμεση και συλλογική δράση εντός του πανεπιστημιακού γίγνεσθαι. Αμφισβήτηση του συστήματος διδασκαλίας και της αυθεντίας των καθηγητών. Δημιουργία δομών αυτομόρφωσης και ελευθεριακής εκπαίδευσης, για να μοιράσουμε και να μοιραστούμε τη γνώση.

Αυξήσεις σε ρεύμα, νερό, πετρέλαιο, βενζίνη και φυσικό αέριο που οδηγούν σε αύξηση του συνολικού κόστους διαβίωσης. Περίφραξη και ιδιωτικοποίηση των πηγών ενέργειας. Ανεξέπεγκτη ατμοσφαιρική και περιβαλλοντική καταστροφή από τα υπάρχοντα εργοστάσια.

Σταθερές συνελεύσεις γειτονιάς - δομές αυτοοργάνωσης, άρνηση πληρωμής των πλογαριασμών, στήριξη των οικονομικά ασθενέστερων, απαλλοτρίωση νερού και ρεύματος.

Ο Αγώνας συνεχίζεται

“Δεν είναι μόνο το σήμερα... Δεν είναι μόνο το εδώ και το τώρα...

Είναι το πάντα και το παντού...

Ήρθε ο καιρός να βαδίσουμε σε νέα μονοπάτια.”

Καιρός να παλέψουμε για ζωή και όχι για επιβίωση

...γιατί η επίθεση που βιώνουμε είναι συνοδική. Φτάσαμε να πληρώνουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που μας προετοιμάζει για την ομαλή μας υποδούλωση σε μια ετεροκαθορισμένη κανονικότητα. Μας μειώνουν τους μισθούς, αυξάνοντας ταυτόχρονα το κόστος των βασικών μας αναγκών και παραλληλα ξοδεύουμε τη ζωή μας για να πλουτίζουν τα αφεντικά, ενώ ο καταστατικός συρφετός έρχεται να ποινικοποιήσει κάθε μορφή αντίδρασης και αντίστασης, υπερασπίζοντας κράτος και κεφαλαιο. Και υπ' αυτές τις συνθήκες, ο κοινωνικός καινιβαλισμός ζει και βασιλεύει. Η αποξένωση και η απλοτρίωση στις ανθρώπινες σχέσεις έχουν ισοπεδώσει κάθε αίσθημα συντροφικότητας και απληληγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων. Μας μάθανε να παρακαλάμε για μια «εξευγενισμένη» επιβίωση και όχι να παλεύουμε για μια ζωή ελεύθερη και ωραία.

Καιρός να ανασυνθέσουμε το συλλογικό όλον απέναντι στον γενικευμένο ατομισμό

...γιατί τα μηνύματα που μας κατακλύζουν υπόσχονται μια σχετική ευτυχία που πηγάζει μέσα απ' τον μοναχικό δρόμο της αυτοανάδειξης - πατώντας επί πτωμάτων φυσικά. Με λίγα λόγια, είναι αυτό που μας πήνε όλοι, απ' την οικογένεια και το σχολείο μέχρι τον εργασιακό περιγύρο: “κοίτα να βοηθεύεις εσύ, γιατί έρχονται δύσκολοι καιροί”. Ο ανταγωνισμός σε όλα τα επίπεδα της ζωής, μας απομονώνει και μας αποκτηνώνει. Είναι βολικό, για τη διατήρηση της κανονικότητας να βρίσκουμε τη μοναδική διέξοδο στην ατομική ευημερία. Τώρα που η «γραφικότητα» επαληθεύεται ας γίνουμε και εμείς «γραφικοί» πλέγοντας ότι η κουλτούρα των media, η κυρίαρχη τέχνη και οι διαφημίσεις προάγουν τον ατομισμό. Όμως, στις κοινωνίες όπου οι σχέσεις μεταξύ των μελών τους είναι απρόσωπες, η δύναμη της συντροφικότητας τρομάζει γιατί το αίσθημα της ευτυχίας όταν είναι συλλογικό γίνεται ανατρεπτικό.

Καιρός να ξεχωρίσουμε τον εχθρό από τον αποδιοπομπαίο τράγο

...γιατί κάποιοι πρέπει να την πληρώσουν για όλα αυτά. Άλλοτε μας φταίνε οι μετανάστες, που έρχονται και μας “κλέβουν τις δουλειές”. Άλλοτε φταίνε οι αγρότες που κλείνουν τους δρόμους και “δεν μπορούμε να πάμε στις δουλειές μας”. Άλλοτε φταίνε όλοι όσοι δεν πληρώνουν στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και “πρέπει να τα πληρώσουμε εμείς”. Άλλοτε φταίει το ΔΝΤ, αυτός ο σκιώδης μπαμπούλας που αιωρείται πάνω απ' την “χρεοκοπημένη πλην τίμια ελπίδα”. Το δάχτυλο δείχνει στο σωστό σημείο σε ελάχιστες περιπτώσεις: φταίνε αυτοί που παίρνουν τις αποφάσεις, όσοι μας αναγκάζουν να ξεπουλάμε τις ζωές μας για να ξεπληρώσουμε ένα χρέος που δεν δημιουργήσαμε. Μα και πάλι, το δάχτυλο δείχνει το δέντρο και όχι το δάσος. Δεν ευθύνεται μόνο ένας διεφθαρμένος πολιτικός ή ένας ασύδοτος επιχειρηματίας - αυτοί, όπως και ο καθένας που βρίσκεται σε θέση εξουσίας ολοκληρώνουν την ύπαρξη τους καταβροχθίζοντας κάθε φυσικό ή ανθρώπινο πόρο. Φταίμε και εμείς στη τελική που δεν παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και τις εμπιστευόμαστε στα χέρια κάποιων άλλων. Δεν έχουμε ανάγκη από πιο δίκαιους ή πιο αξιόπιστους κυβερνήτες πάνω από τα κεφάλια μας. Αντί λοιπόν να στρεφόμαστε ο ένας ενάντια στον άλλο, ας σταθούμε όλοι μαζί απέναντι στον πραγματικό εχθρό που βρίσκεται μόνος του απέναντι μας.